

Sovjet-preset mot Persia starter igjen

Det hjalp ikke med
silkehanser

Fra vår London-korrespondent

LONDON, 1 dag
Sovjet-Samveldet har nå tatt opp igjen presetet mot Persia for å få landet ut av alliansen med de vest-allierte og bli Moskva-vennlige, og den russiske radio-propagandaen som stanset for noen uker siden er gjenopptatt. Kritikken fra Moskva munner ut ut i Persias aggressive «politikk» i Cento-pakten, som den gamle Bagdad-pakten nå heter. Den persiske ambassadøren i Moskva har bedt statsminister Krustsjov stanse propaganda-offensiven og har tilbudt å bli partner i økonomiske avtaler. Til dette svarer Krustsjov at økonomiske avtaler med Sovjet og forsvarsallianser med USA rimer dårlig, blir det meldt fra Teheran.

Etter at Sovjet-lederne ikke kom noen vei med shahen av Persia, lanserte de en voldsom fiende-propaganda mot landet. Etter hvert ble det klart at denne propagandaen begynte å slå tilbake. Perserne var av den mening at utlendinger, og i hvert fall ikke russerne, hadde noen rett til å kritisere dem. Russerne ble bare upopulære på kritikken sin, og propaganda-offensiven ble stanset. I mellomtida har russiske diplomater hatt flere felere ute, men de har ikke ført til noe, og nå er propagandaen i full gang igjen.

M M

«dødmannsknappen» at lokomotivet stopper om det skal tilstået lokomotivførerens noe. Diesellokomotivets motor er faktisk bare en stor bilmotor. Men føreren av diesellokomotivet behøver ikke å styre. Det finnes absolutt ingen oppgaver som betinger en annenmann.

FORSTYRRE IKKE VOGN- FØREREN?

Sikkerhetsmessig må det vel også bety en svekkelse. På jernbanens motorvogner og bussruter er det oppslag med oppfordring om ikke å forstyrre vognføreren. Her plasseres det en mann som ikke har noe å beskjeftige seg med underveis og sikkert må lide fryktelig av kjedsomhet, sammen med føreren. Han må nødvendigvis virke forstyrrende. Hvor er logikken i ordningen.

Men hovedanken mot ordningen er at det rammer uskyldig tredjemand. For å fylle tida, må det regnes med 4 mann pr. dogn. Det skulle bety at ordningen med dagens diesellokomotiv blinder 68 mann. Dersom en regner kostnaden til 18 000 kroner pr. mann i lønn, overtid, sosialutgifter og underbringelse, skulle dette bli den ikke helt ubetydelige sum av 1 224 000 kroner. For sikkerhets skyld kan vi redusere summen med 10 prosent til 1,1 million kroner. Det representerer besparelsen ved 550 stasjoner som Orvos! Ved full dieselisering, vil tallet beløpe seg til åtskillige millioner. Når Orvosingen og Rugdalingene og de andre må gå lange veier for å få sendt en pakke, så vet de at springen de er utsatt for, ikke tjener noen hensikt. Jernbanen har folkene. Men i stedet for å bruke dem til avvikling av trafikken, lar de dem få kjøre med diesellokomotiv uten noen rimelig hensikt, skriver den bitre innsenderen.

*

Vi tror ikke dette spørsmålet er så vesentlig i det store bildet når det gjelder Jernbanens modernisering og rasjonalisering. Anskaffelsen av disse lokene var i hvert fall et stort skritt i riktig retning og skulle ha kommet lenge før. I det hele har forsamlingen når det gjelder nyanskaffelser vært enorme etter krigen, men det er ikke Jernbanens egen skyld.

A-n



BLINK FRA PARIS

To yndige nymfetter i uhyre veldraperne gevanter fra den greskfødte Jean Dessès vinter-kolleksjon. T.v. en yndig og dristig fargekombinasjon med svakt vanngrønt skjerv-dannende overdel til et mørkegrønt skjørt atskilt med et meget høyt drapert fiolett belte — alt av silkemousseline. T. h. er den blonde dryade iført

Zouave-drapert kjole av rosa degradert til grått og hvitt silke-mousseline. De har selvfølgelig begge satin-sko i en av kjolens farger (hvilken har jeg glemt — og det må De megte pardon). Legg merke til at venstre-kvinnens kjole er betydelig lengre enn den konservative høyre-kvinnens.

LYA

IDYLL

Berit Brønne: Tai-Mi. III.
av Borghild Rud. Aschehoug.

I fjor skrev Berit Brønne en søt barnebok om Trine og arabergutten Tamar, som hun fikk til lillebror i fødselsdagsgave. Det var en videreføring av forfatterinnens barnetimer for de minste i radio. I år spiller hun videre på de samme strengene. Boka om «Tai-Mi, Tamar og Trines søster» er en solskinsfortelling mot mørk bakgrunn. Det norske kapteinparet neyer seg ikke med Tamar og Trine. Det er sikkert til uheldig glede for små lesere at de også har hjertebror for den vesle foreldrelose koreanerpike Tai-Mi.

Det er nå rart med det — men det er ingen som er så flinke som barnebokforfatterne til å gripe stoff som ligger i lufta. Akkurat nå er det av gode grunner populært å mure opp en front mot rasefordommer hos små lesere som med tida skal bygge opp en bedre verden. Men samtidig som man vil lære de små opp til å slåss mot verdens ondskap, så er det god tone å stikke denne ondskap under stol, og bare berøre den i alminnelige og svevende vendinger. Med prikker og tan-



Illustrasjon til boka av
Borghild Rud.

kestreker hopper f. eks. Berit Brønne taktfullt over krigens gru. Vi går ut fra at små gryter vil spørre seg fram til det som skjules bak prikkene. Nå er det jo ikke verden i seg selv som er ond, men menneskene som gjør den ond. I denne boka som i andre moderne barnebøker, stifter imidlertid leserne bare personlig bekjentskap med snille, vennlige og oppofrende mennesker. Vel og bra. Men det blir vanskelig å skrive levende barnebøker ut fra denne resepten. Det er vel også et spørsmål om disse solskinsfortellingene kommer til å få noen lang litterær levetid. Det blir et flatt bilde uten skygger, og det gode vil likesom ikke riktig lyse. Når det ikke får det onde å lyse mot. Hvorfor lever f. eks. fortsatt en så tåredryppende og «gammelmodig» bok som Malots «Frendelass» (Aschehoug sender den ut i ny utgave i år). Er det ikke fordi bildet har både lys og skygger? Det er tårene som gir smilet dets rette verdi.

Når Berit Brønne lykkes så godt med genren som hun gjør, så er det fordi hun formår å legge et poetisk slør over beretningene. Det er en mild ynde over historien om den gamle fiskeren som finner vesle Tai-Mi og tar så vakker vare på henne. Komposisjonen blir kanskje litt van-

Gi dem en sjanse

Av TOR HOLSKIL

I Dagbladet for lørdag 3. oktober fant vi to artikler som på en utmerket, men forstemmende måte kompletterer hverandre. Det var Gerd Benniches artikkel fra Bieker behandlingshjem for autistiske barn og Sigurd Gohlis kronikk «Diskriminering?». Denne omhandler det økrikende misforhold mellom utbyggingen av vår normalskole og skoler for tilbakestående barn.

Begge disse artikler er grelle eksempler på hvor totalt vi har sviktet når det gjelder å hjelpe dem som kanskje har det vanskeligst og vondest i vårt samfunn, de som er berøvet forstandens lys og de som lever i sin egen fortvilelses mørke. Ikke de sunne, sterke, tilpassningsdyktige ungene som vel ville bli harmoniske mennesker enten de får sju eller ni års skole, men de som er totalt avhengig av at samfunnet gir dem all den støtte og hjelp som overhodet kan gis.

Hvordan har det i det hele tatt kunnet skje at barn som bare ved sin atferd skriker etter behandling og adekvat skolegang? Hvordan har det kunnet skje at barn i årevis må leve i håpløshet og angst fordi de voksne ikke har penger til å befri dem?

Jeg vet ikke.

Det er så rart — — Hvert eneste år bruker norske kvinner og menn tusener av kroner til velledige formål. De kjøper lodder, merker og blomster. Tusener av kvinner nedlegger gud vet hvor mange arbeidstimer i året for i hvert fall å yte sitt i det arbeid som skulle være en soleklar samfunnsoppgave. Dette er alt vakre tegn på et aspekt ved en sosial velferdsstat. Den mellommenneskelige medfølelse og personlig oppofrelse, begge et tegn på sosial modenhet.

Men alt dette blir bare så altfor lite, og det er dette som er så rart: Når vi kommer så langt opp på stigen som til de bevilgende myndigheter, så er det liksom slutt på denne offervilje og medfølelse. Da er det så mange andre og vanskelige momenter man må ta med i betraktningen, nasjonalekonomiske, realpolitiske og hva de nå heter. Da er det liksom det sniker seg inn en kald, illevarslende tanke: Hvor ender vi hen med denne velferdsstaten vår og dette demokratiet vårt? Er hele vurderingen en annen enn den opprinnelige? Er måletsettingen blitt en annen enn den vi har forestilt oss? Personlig har jeg alltid hatt den formening at det primære kriterium på et demokrati er hvordan mindretallet blir behandlet og tilgodesett. Og i denne sosiale sammenheng ikke på det friske, normale mindretallet. Det er i hvert fall i den situasjon at det kan være med på å velge politisk styreform hvis det er misfornøyd med det bestående. Nei — det er de helt forsvarsløse jeg tenker på, de som på nåde og unåde er prisgitt vår holdning til deres problem.

Det er også en annen fundamental målsetting som synes å dunste bort. Dette at et hvert menneske skulle ut i fra sine evner og anlegg få muligheter til å utvikle seg maksimalt. Kanskje dette dypest sett er demokratiets bærende idé. Hvis det ikke er selvkultivering hva er det da? Men disse som trenger å utvikle alt det de eier av evner for å få den dypt glede det er å føle at man er noe og gir noe, de får ikke en sjanse til det.

Her bevilges det millioner av tippenegene til prangende idrettsanlegg som ofte står tomme, mens de som så årt trenger en tumleplass må være foruten.

Her bygges folkeskoler som er himmelroperende kostbare, men de som virkelig trenger til lys, luft og plass puttes inn i trange, mørke, avfaldige lokaler.

Borghild Ruds tegninger er fine og gjennomarbeidede. Men riktig på hjemmebane når det gjelder å bevege seg med østerlandsk ynde er hun ikke. Den naturlige kluntetheten hos norske småunger ligger bedre til rette for henne. For sine tegninger av slike fikk hun Kirkedepartementets premie i fjor.

Sonja Hagemann

Det er liksom noe med at perspektivene er forrykket. Kanskje det har noe med at alt skal helst vise seg som en økning i nasjonalproduktet eller hva det nå heter.

Kanskje det også vil vise seg at det er realpolitisk forsvarlig å hjelpe disse ulykkelige i langt større grad enn nå. Foreldre som har disse barna gående hjemme i årevis er utsatt for et emosjonelt press som sikkert også hemmer deres arbeidsevne utenfor hjemmet. Mange tilbakestående barn kunne yte verdifull innsats i arbeidslivet hvis bare de kunne få den behandling som er en forutsetning. De tapre menneskene som nå arbeider under elendige lønns- og arbeidsvilkår, ville kunne yte enda mer hvis betingelsene ble bedre. Det er forferdelig at en kapasitet som Nic Waal nesten kan bruke mer tid på tiggerstien enn på fruktbringende faglig virksomhet.

Til slutt vil jeg være skrekkelig naiv igjen — realpolitisk sett. Kanskje vi kunne la være å bygge ut til fullt så mange kilowatt neste år, den kilowattverna stopper så likevel ikke, det suser evigheit i den. Det skal utvikles ti tusen kilowatt mer slik at industriens kapasitet kan ekes slik at vår velstand kan øke. Og så når kapasiteten er økt så bygges et kraftverk til — enda mer velstand.

Vel — vel.

Kunne så Nic Waal få de åtti tusen til Bieker behandlingshjem?



Liv Rockefeller ombord.

Hyggelig Rockefeller

James S. Rockefeller jr.:
«Med Liv ombord»
Aschehoug.

En Rockefeller igjen i år også, en hyggelig Rockefeller, dette minner lite om presidentvalg og Segnestas. En tur gjennom Frankrike bare, i en gammel norsk fiskerbåt, med Liv ombord, og ingen annen. Slik skulle vi gjerne ha det selv en sommer, reise utenfor alle rutetider, finne det som er å finne, oppleve det vi vil oppleve. Det er en lite brautende Rockefeller som skriver denne boka. Her er ikke rikdom og luksus, bekvemmelighetene ombord er som de må være i enhver gammel norsk skute.

James S. Rockefeller jr. kom i fjor med «Lykkelig den som finner sin øy». Det ble fortjent suksess. Alle glade lesere ber også i år anskaffe seg Rockefeller, bokene likner mye på hverandre, stemningen er den samme. «Med Liv ombord» er noe mer enn vanlig underholdning, forfatteren har atskillig å fare med, og ser mer enn de fleste av oss. Og det han ikke ser, det opplever hans Liv.

Koselig underholdning, en reise-skildring utenom det vanlige er «Med Liv ombord». På turen gjennom de franske kanalene skjer det absolutt intet, ikke engang en real motorstopp opplever vi, det er menneskene han skriver om, menneskene bak slusene, menneskene på båter han møter. Noen er muntre, andre er tragiske, alle er levende.

Vi savner bildene denne gangen, og gjerne et godt kart.

Oversetter er som i fjor Hans Geelmuyden. Prikkfritt, blomstrende er alt sammen, det er som

Livet er min sjef

Går man daglig på boliginnspeksjon er det mangt og meget som gjør en vemodig. Hele boligsaken er deres sak, som lider under boligondet og bolignøden. Det er arbeidernes sak først og fremst både i by og på land. For alle de andre — prester, leger, lærerstanden, for alle de kvinner som selv personlig aldri har vist hva bolig-elendighet er, for alle disse, som man mener burde ta seg så varmt av boligsaken, blir den likevel ikke mer enn en fjernere interesse. Faller mon ikke en hel del av «boligsaksfolkene» arbeid på stengrunn, mens det blant dem for hvem arbeidet gjøres, ville være mer fruktbringende? Kanskje de andre, de mer eller mindre fjernt interesserte, derved omsider også ville våkne til forståelse av sakens betydning, lettere enn ved den direkte appell til dem. Kunne vi nå ikke f. eks. få igjen en utstilling her i Kristiania i likhet med «Nye hjem-utstillingen» 1920, men legge den midt blant dem som saken gjelder — midt ute på østkanten?

For alle de menneskene som gjennom årelang fortvilet venten på bedre forhold halvt eller helt mister motet og troen på at det noen sinne kan bli bedre, ville det være som en varm oppmuntring og et muntert smil: «Vi gir oss ikke! Og nå er det dere og vi som skal begynne å arbeide sammen!»

Det vakte i fjor forbitret oppsikt på begge sider av Akerselva at en jenteunge i all uskyldighet hadde gitt uttrykk for den oppfatning at det er tydelig forskjell på vestkant og østkant i Oslo. Forbitrelsen kun-



Nanna Broch.

ne vel skyldes så mangt, ikke minst dårlig sosial samvittighet kanskje — hos dem som skrek høyest. For det er iallfall sikkert, at om bruen over elva er gamle, er det svært kort tid siden de markerte skillet mellom to vidt forskjellige verdener. To verdener hvis særpreget først og fremst var menneskenes boligforhold.

Det var en revolusjonerende tanke Nanna Broch ga uttrykk for da hun i den lille artikkelen i Boligsak i By og Bygd, 1922, «En hjemutstilling på østkanten» foreslo at det skulle legges en boligutstilling på østkanten, «midt blant dem som saken gjelder». Så kort tid er det siden sosialt hjelpearbeid som en selvfølge hadde veldedighetspreg: boligsak, det var noe de varm hjertede blant de bedrøftede tok seg av. Slik sto ikke saken for den 43-årige boliginnspektrisen Nanna Broch. Det var fellesskap og samarbeid hun ville ha; en østkantutstilling måtte ikke være, som hun sier det selv, «et lite veldedighetsforetagende med en nesevis ovenfra- og nedad-betjening».

I 1919 var det ved Helserådet i Kristiania opprettet en sosialhygienisk avdeling med dr. Diesen som sjef. Avdelingen ansatte fire kvinnelige assistenter som skulle gå på inspeksjon i hjemmene. Hensikten var å få det rent tekniske tilsynet med boligen utvidet. Boliginnspektrisen skulle undersøke hvordan småfolk i Kristiania skjettet leilighetene sine, og lære husmødrene hvordan de best skulle stelle de små hjemmene.

— Men det ble vi som lærte, sier Nanna Broch. — Det vi fikk se rundt i trangbødde leiligheter på østkanten, måtte ryste og vekke oss. Den var grov, den private utbyggingen av fattigfolk dengang. Høye husleier i boliger som var så sunnhetssfarlige og helsegale at det selv hos de sterkeste kunne bryte ned helse og livsmot. Det ble Lullilous, Signe Holdt og jeg som kom til å arbeide ute i marken. Slik forholdene var, tvang de oss til å legge an arbeidet etter vårt eget hode. På den måten lærte vi jo mer enn noe direkte kunne gi oss: parolen i avdelingen var at vi skulle gå stille i dørene, og av hensyn til gårdeierne ikke rope for høyt om all uhumskheten vi så.

— Det ble kanskje vanskelig å tie til uretten og all elendigheten dere fikk se?

Nanna Broch blir varm i kinne og blank og ung i øynene: — Dere har taushetsplikt, sa sjefen. Vi skulle ikke få si hva vi ville; det skulle lempes på. Jeg hadde mange våkne netter. For hva var rett og hva var galt? Alt dette vis så, selve livet, det måtte da være viktigere enn alle direktiver. Livet måtte da være min sjef, disse slitte husmødrene måtte være mine overordnede. For meg ble det avgjørende og viste meg veien jeg måtte gå.

Jeg begynte å holde foredrag om boligen jeg så — fikk fotograf med meg — og viste lysbilder fra all elendigheten. For det trengtes opplysning — og noen måtte ruske opp i folk, det forsto vi etter hvert.

— Og Østkantutstillingene? Kom de som et direkte resultat av dette arbeidet?

— Tenk, det står så klart for meg som om det var i går. Det var en grå og blåsende dag, jeg kom fra Toftes gate og skulle over i Thorvald Meyers gate. Gata var sølet, jeg gikk i egne tanker og enslet ikke stort utenom meg mens jeg krysset over til det andre fortauet. Med ett brøt solen gjennom og forandret det triste gatebilde. Ruter blinket og sølepytter sken, de grimete husveggenes så ikke så oppgitte ut lenger — og det slo ned i meg: Det er her det skal være utstilling. Det er den ene siden av Akerselva som trenger opp-

M M

om Geelmuyden liker seg når han får et originalmanuskript fra James S. Rockefeller jr. Og det er vel i grunnen den beste attestasjonen boka kan få.

H. T.

FULL KOMFORT - SERVICE OG UTSØKT MAT

flyr tur-retur New York
kr. 929- billigere enn
noe annet flyselskap

OFTLEIDIR

Generalagent for Norge:

BRAATHENS S-A-F-E

Fr. Nansen pl. 7, Oslo. Tlf. 332190

Send meg gratis og uten forpliktelser:

☐ «Hvordan man får visum til U.S.A.»

☐ Opplysninger om flyturen til U.S.A.

☐ Opplysninger om flyturen til Island.

☐ Opplysninger om hvorfor Loft-leidir flyr billigere.

Seit x ved det som passer.

Navn

Adresse

«Mer tæl i 15-åringene enn for noen år siden»

Kristen Kvello tror på Fagerholt og Grønningen

Langrennerne har flere OL-samlinger enn svensker og finner



Langrennsgeneralen Kristen Kvello, har et eget lag med karer sine. De fleste av dem kommer fra avdelsliggende strøk og er stillfarne og beskjedne karer. Men Kvello kjenner denne typen for i grunnen er han jo en av dem selv og han vet hvordan han skal ta dem. Til og med de mest tause av løperne slår latterdøra på vid vegg når han slår en vits.

Under olympialeiren her på Nevra går han rundt og prater med hver enkelt, spør og gir råd og vink. Og gutta hører på ham, det er det viktigste.

— Hva mener du om Squaw Valley, spør vi Kvello.

— Jeg mener i hvert fall at vi ikke må ta noen sorger på forskudd. Hva som kommer til å skje i Squaw Valley er umulig å si, men vi har ungdommer blant annet på denne leiren som lover helt ypperlig.

— Utendelingene?

NRK's Jarle Høyseter var ute i terrenget og intervjuet blant annet Kristen Kvello under treningsuren.

lysning. Det er denne siden av Akerseiva som trenger opplysning om hvordan mennesker kan innrette og innrede sine hjem. Denne planen ble som et lys for meg i det ofte deprimerende daglige arbeidet. A få sol og skjønnhet inn i østkant-hjemmet, å være med på å gi håp og livsmot til alle dem som slet bakgårdsstrapper og ingen annen utsikt hadde enn til søppeldynger og mørke gårdsrom, det syntes jeg var en stor oppgave.

— Og Østkantutstillingene?

— Den første lille utstillingen var det Ulrikke Greve, Andreas Schneider og jeg som sto for, og det var i foredragssalen på Deichmanske på Schous Plass utstillingen ble holdt. Formålet var å vise hvordan folk for en rimelig penge kunne møblere hjemmene med lette, enkle, vakre ting. De var jo dengang henvisst til å kjøpe ferdige «møblementer» på østkanten — ofte fæle ting, og altfor store og tunge for de små leilighetene som gjerne besto av et værelse og kjøkken. Utstillingen vakte oppsikt og ble godt besøkt. Jeg husker ennå åpningsdagen, og at det var så fullt at Harald Hals i ikke slapp inn da han kom. Dronning Maud besøkte utstillingen, hun var begeistret for de små interiørene våre, og viste stor interesse for tilfaket.

Når Nanna Broch snakker om Østkantutstillingen og arbeidet som gikk foran, heres det så enkelt og liketil alt sammen. I dag preges boligstandarden på andre siden elva mer og mer av drabantbyenes svære boligkomplekser. Gråbein-gårder, stinkende trappeoppganger og mørke gårdsrom viker plassen for grøntanlegg og lyse, gode boliger. Nanna Broch er én av dem som sterkest og selgest har kjempet for å heve og jevne ut hovedstadens boligstandard. Hun ble selv Østkantutstillingen, ble selv en liten levende institusjon der nede ved Ankerbrua. Hun flyttet med. I alle de år hun bodde i husets lille kvistleilighet strømmet ungdom til hennes berømte mandagskvelder, der foredrag om boligsak alltid skapte hissig debatt.

Nanna Broch hører til den generasjonen kvinner hvis liv og idealer ble preget av kvinneemansipasjonens første stormfulle kamptid. Hun ble selv en pionér, hun ble én av dem som gikk rett på og rett fram i sitt liv og sin gjerning, og det har blomstret etter henne der hun gikk. Hun er født i Horten og vokste opp i et levende, våkent venstremiljø. Faren, forretningsmannen Johan Broch, ble uglestett i byen for sitt radikale politiske syn. Nanna og søsteren Gudrun var de første kvinner i Horten som tok artium. Hun var 22 år gammel da hun fikk sin artium på Ragna Nielsens skole i Kristiania.

—Hjemme fikk vi si og mene hva vi ville, smiler Nanna Broch, — og det var ikke så alminnelig dengang, iallfall ikke for unge piker i et hjem. Jeg ble ivrig med i Studentersamfundet fra den tiden jeg tok artium, og under første verdenskrig ble jeg sekretær for Betzy Kijsberg i Statens Husholdningsutvalg. Men pasifist, det har jeg vært så langt tilbake jeg kan huske. For meg harer begrepene kvinnesak og fredssak naturlig sammen. Fred på jorden, det er menneskenes boligsak — og der er det på fide at grensene mellom øst og vest blir jevnet ut. Å kjempe for fredssak må være en stor oppgave for oss kvinner, en oppgave ingen av oss må svikte. Det skulle være en selvfølge for oss å arbeide i livets tjeneste: det skulle være en selvfølge for en kvinne å gjøre livet til sin sjef.

Det faller lys over Nanna Brochs spinkle skikkelse der hun sitter i leiligheten sin i Ullevål Hageby og forteller Blomstet og sølskinn er hennes kjærlighet, som boligsak og fredssak ble hennes gjerning. Et langt liv har hun kjempet uredt for det hun mente var rett og rettferdighet, og på sin stillfarne, mil-

Brenden, Brusveen og Stenersen går energisk inn for sin siste skisesesong

OL-aspirantene løp 4 mil i pøsende regn i går. — Snø på Nevra mandag, men den forsvant fort



«Gamlegutta» i gråværet på Nevra. —

Til venstre har vi Håkon Brusveen i ferd med å ta på en langstøvel han har mistet. I midten har Martin Stokken tatt en liten pause, mens Hallgeir Brenden rynker panna og ser bekymret utover tåkehavet.

Fossekallens keeper anmelder «Hadeland»

Folkestriden mellom Hønefoss—Hadeland går videre. Nå har Fossekallens keeper anmeldt avisen «Hadeland» for æreskrenkende referat etter en kamp på Brandbu i høst. Imens åpner Brandbu sin grasbane søndag, men selvsagt er ingen av Hønefosslagene innbudt, som meningen var tidlig i høst.

SANDAKER upop i Drammen

Sandaker har gjestet Drammen og spilt privatkamp mot Drammens BK, men Oslo-laget ble alt

regner vi med å få skitrening. Må bare håpe at vi får sneen så tidlig som mulig. Vi må ha 1 1/2 måneders skitrening for sesongen tar til.

— Fremtidsutsiktene?

— En ting som har slått meg når jeg har reist rundt er at det er mye mer tæl i 15-16 åringene nå enn det var for noen år siden og dermed behøver jeg vel ikke si mer, slutter Kristen Kvello. Jens.

Kjell Østby h.back i finalen Ellers stiller Sandefjord som mot Greåker

Privat sport til Dagbladet

SANDEFJORD i dag. Ballklubbens UK tok i går ut finalemannskapet, og som ventet ble det laget fra semifinalen mot Greåker som også stiller opp på Ullevål. Kjell Østby går dog inn i stedet for backen, Finn Gjellstad, som fortsatt ikke er bra etter sitt dobbelte kjevebrudd fra sammenstøt med Greåker-sentere.

Sandefjord bruker Per Elnan, Kjell Østby, Yngve Karlén, Ernst Norli, Thorbjørn Svenssen, Karl Thuve, Rolf Johansen, Erik Kristiansen, Hans Spærre, Arvid Havn, aas og Gunnar Guthu.

Laget trener nå i morgen og fredag og så er det bare å vente på søndagen.

annet enn populært hos drammen-serne. Drammens-avisene er harde i sin dom over Sandakers stygge spill. Flere av spillerne mistet fullstendig hodet etter at dommeren godkjente en DEK-gutt, som Sandaker-spillerne mente var klar offside. Stemningen var temmelig ille, det oppsto flere stygge episoder. Drammenserne var storlig skuffet over at Sandaker var så dårlige tapere. — At Sandaker ikke er velsett i Drammen etter dette, kan man gå ut fra.



— På med strømpene, sier Tormod Knutsen i forgrunnen og drar opp Gunder Gundersens strømpe som har glidd ned under treningssturen på Nevra i går. Bak ses fjorårets mester i kombinert for juniors og Sverre Stenersen.

Fra vår utsendte medarbeider BJARNE JENSEN

NEVRA i dag. Lemenene som det kryr av i fjellet i år har ikke mye fred i traktene rundt Nevra ovenfor Lillehammer om dagen. Privatlivet til de små slute krypene blir stadig avbrutt av trenende skiløpere som hiver seg over rab-bene i lange sterke byks.

Det går unna så sveltet siler for de 15 olympiaspirantene som deltar i Norges Skiforbunds annen olympiasamling denne uka. Egentlig skulle det vært 16, men sørlendingen Reidar Andreassen har hogd seg i beinet og kunne ikke møte opp.

Leiren ledes av langrennssejfen Kristen Kvello og Martin Stokken som hadde med seg karer på den første trenings-turen i går. Etter alt det fine været isommer og i høst var det et merkelig syn som møtte ka-rene da de skulle legge ut. Stri-regn og tett tåke er ikke akku-rat det ideelle treningsvær, men da de aller fleste har ett eller annet med jord og skogbruk å gjøre, var det ingen sure fjes å se.

— Men det må holde på i 14 dager! var den unge kombinert-løperen Ole Henrik Fageraas' kommentar. Han kommer fra jordbruksbygda Veme utenfor Hønefoss.

«TA MED MATPAKKER» Ved frokostbordet beordret Kvello karerene til å ta med matpakker:

— Det er ikke godt å si hvor lenge det blir til lunsj, sa han.

I posregnet bar det så innover mot Hornsø så sølespruten sto om beina på karerene — dit er det 14 kilometer. Men karerene ga seg ikke med det og innen de var tilbake til et bugnende lunsjbord, hadde de fleste ca. 4 mils hardt terreng-løp bak seg.

— Men det er best å ta det litt rolig første dagen, sa Kvello.

— Det er ikke sikkert alle tåler luftforandringen!

GODT FORBEREDT Men det så ikke ut til å ta på karerene så mye at det gjorde noe. Bortsett fra at de var gjennom-våte da de kom inn fra trenings-turen, så de ikke ut til å ha sveltet mer enn vanlig.

En mann som Hallgeir Brenden var faktisk like størra da han kom spurtende inn. Ute i terrenget la man merke til at unge Magnar Lundemo, og fjorårets 5-mils vinner i Holmenkollen, Sverre Stensheim, stadig var å finne i teten fulgt av alle de andre. Alle kombinertløperne unn-tagen Kristoffer Grøtli, som tok det rolig, fulgte overraskende godt med.

I det hele tatt virket karerene meget godt forberedt til vinterens dyster på snø. På Nevra falt det noen centimeter snø mandag, men den ble liggende bare et par timer så løperne fikk ikke prøvd skiene. Det var imidlertid bare et par varmegrader så hvis nedbøren fortsetter er det slett ikke umulig at det går an ut i uka. Leiren blir ikke avsluttet før lørdag ettermid-dag og innen den tid kommer løperne til å ha atskillige mil bak seg.

STENERSEN BLIR IKKE — Jeg blir ikke her sør for godt ennå, fortalte sørlendingen og kombinertvinneren fra Cortina, Sverre Stenersen.

— Jeg reiser hjem etter leiren her og kommer så tilbake for å bli til neste OL-samling som begynner 7.—8. nov. på Dombås.

— Legger du opp etter denne sesongen?

— Vi får håpe det, sukker Ste-nersen og tenker sikkert på hvor lenge han må være borte fra fa-milje og forretning hver skise-sesong.

Brenden og Brusveen ga også uttrykk for at de kom til å legge opp etter denne sesongen.

— En har jo tross alt et små-bruk og en familie å passe også, sa Brenden.

Film fra finalen på Stavanger Torg søndag kveld

Alt klart til å ta imot Norgesmesterne

Håper vi kan lage en feststund på Ullevål — sier Vikings formann

Stavanger innstiller seg på seier søndag og har gjort alt klart for å ta imot Norgesmest-erne om kvelden. Da Viking kom tilbake til Stavanger siste gang laget vant Norgesmest-erskapet var hele byen på beina. En skulle tro at stemningen skulle bli mer normal nå, som det er blitt mer vanlig å vinne et mesterskap (Viking ble jo også seriemester i fjor), men det er ingen ting som tyder på det. Kommunen har allerede varslet Vikings styre om at alt er gjort klart for selveste søndag, så det er bare å pøse seg hjem for-test mulig. Men innen den fest kan begynne skal ede mør-keblå som det heter i Viking-sangen vises fram for hele folket på Stavanger Torg. Der skal også spillernes bravader på Ullevål komme for en dag, idet det skal vises film fra finalen. Hela Stavanger.

Selvfolgelig kommer vikingene i nye dressar igjen, det fins da noen klubber som gjør litt for spillerne sine, og i Viking betyr en vi fi-nale også ny dress, og det er da det minste de 11 fortjener. Laget blir for øvrig det samme som har de måte kjemper hun ukuelig vi-dere den dag i dag.

I morgen er hun 80 år...

Gunnor Øvre Havrevold

NØTTESKALLER Hjemme

Foreløpig tatt ut til landskampen mot Nederland:

Gunnar Arnesen, Lillestrøm, Rolf Bjørn Backe, Gjøvik/Lyn, Arne Bakker, Asker, Aksel Berg, Lyn, Svein Bergersen, Lillestrøm, Kaare Bjørnsen, Viking, Finn Gundersen, Skeid, Terje Hellerud, Våleren-gen, Harald Hennum, Frigg, Yngve Karlén, Sandefjord, Per Kristoffersen, Fredrikstad, Rør Martinsen, Asker, Arne Natland, Eik, Hans Seksvik, Ranheim, Thorbjørn Svenssen, Sandefjord, Svein Weltz, Frigg og Ove Øde-gaard, Odd.

OSLO BYLAG—Østfold 2.—2. TJALVE vinner av friidrettsserien med 44 111 poeng. BUL på ne-ste plass med 43 293 poeng. BUL vant kvinneserien med 22 866, ny rekord.

Ute ROBERT SJAVLAKADZE, Sovjet, 2,10 i høyde.

A. SEYES, Frankrike, 10,3 på 100 meter under Middelhavsslekene.

spilt de tre siste kampene, som til-sammen er vunnet med 14—2.

— Oslofolk har kanskje ikke for-døyd Sverige-nederlaget ennå, så det er vel ikke den store fotball-susen i øyeblikket. Det skulle der-for være hyggelig om vi kunne få en feststund på Ullevål igjen, det har nok vært for få av dem i år, sier Vikings formann William Danielsen til Dagbladet.

— Er det noen sjanse for at fi-nalen kan bli en feststund da?

— Jeg skal vokte meg for å love noe, men jeg synes det nok har gått fint i de siste kampene våre, kan laget bare få til det samme spillet søndag skulle det gå bra.

HYSJ, HEMMELIG: GIF skal overraskes i kveld!

Vålerengen tar det ikke nøye med styrevedtak

Det skal være så hemmelig, så hemmelig, men Vålerengen har tenkt å overraske Gamle-byen i kveldens finale i op-ningscupen i ishockey på Jor-dal Amfi. VIF bestemte seg jo alvorlig på et styremøte at de tre fotballspillerne skal vente en måned etter sin siste fotball-kamp før de får lov til å ta i en kelle. Men nå er det uheldige skjedd at laget likevel har spilt seg fram til finalen i denne tur-neringen, og GIF er selvfølge-lig helt sikre på å vinne i kveld. Derfor vil VIF overraske sin motstander litt med å møte opp med både Terje Hellerud, Leif Eriksen og Einar Bruno Larsen. Styrevedtaket er selvfølgelig gjort, men det holdt i grunnen ikke mer enn en halv uke. Bruno Larsen kriblet det så i beina til at det var gan-ske håpløst å holde igjen ham på tribunen mer enn én kamp.

Mjøndalen, Sagene og Stabekk i avdeling B

Bandyforbundet har sin nye hoved-serie klar med 12 klubber i to av-delinger. I avdeling A finner man fjorårets mester Drafn og fjorårets finalist i lyscupen, Skjold, som de sterkeste. Avdeling B har sannsyn-ligvis Sagene, Mjøndalen og Stabekk som de gjeveste navn.

Oppsettningen har vakt alminnelig tilfredshet i Drammenskrets.

Roger Peretz toppspiller på universitetslag i USA

Vålerengens talentfulle sidehalf for noen år siden, Roger Peretz gjør det nå godt i amerikansk fot-ball. Han studerer økonomi ved universitetet i Toronto, og er støt-tepilleren på Toronto Blues. I mesterskapet hvor de forskjellige universiteter deltar vant Toronto nylig over Ryerson Rams 4—2, og Oslo-gutten scoret tre av målene. Neste runde går mot et universi-tetslag fra Montreal.

CUP-FINALEN

I ISHOCKEY I KVELD PÅ JORDAL AMFI Landets to beste hovedserielag møtes kl. 19.00: Finale hovedserien GAMLEBYEN—VALERENGEN

Kl. 20.15: Finale 1. divisjon SINSEN—SAGENE

Entré kr. 3,—. Barn kr. 1,—.

Arr.: Oslo Ishockeykrets.

Østfolds beste til Fredrikstad?

Det skal nok mer til enn en kretskamp mellom Oslo og Øst-fold for å trekke folk til fotball nå, 1502 tilskuere er sikkert bann-rekord for disse kampene. De 1502 likte seg imidlertid ikke så verst, riktignok har vi sett langt bedre kamper av de to kretsene, men til å være på tampen av en dårlig sesong må en si det var bra. Øst-fold hadde et par nye folk å pre-sentere for Oslos publikum som ikke var dårlige, det gjaldt først og fremst høyrehalven Jan Nil-sen fra Lisleby (som det går ryk-tet om skal til Fredrikstad), men også høyrevingen Knut Bakken fra samme klubb var et hyggelig bekjentskap. Ellers bekreftet Per Kristoffersen sin gode form.

Annonse. Løser tannprotesen når De minst venter det? Unngå irritasjon og uønskede be-kyrninger. Strå litt STOMAFIX på protesen, og De oppnår et behagelig og sikkert feste. STOMAFIX er landets mest etter-spurte festemiddel for platepro-teaser, og brukes daglig av flere tusen kvinner og menn. Sper etter STOMAFIX på nær-meste apotek, parfymeri eller annen spesialforretning. Veil. pris kr. 4,50 pr. boks. Det er Stomatofabrikken som frem-stiller Stomafix.